

Сиропи

Павло Грабовський

Дітки маленькі кликали маму:
-вставай, голубко, нене кохана,
прокинься швидше та кидай яму,
Бо ми не їли з самого рана!-
Даремно ждати; побігли в клуню:
-Чом не йде мама?-скажи, татуню!

-Пождіть, не плачте, дітоньки милі,
Не видно-прийде ваша матуся,
Зварить кулешик, дасть льолі білі,
А я ще трохи помолочусяю-
Не ждється діткам,-побігли в клуню:
-Де ж наша мама?-скажи татуню!

Голову сумно тато понурив,
Обійняв діти. Та що казати?
Трьома стумцями піт з його дзюрив;
Лишив роботу, побрів до хати,
Злагодив їсти і знов у клуню;
А діти вголос:-Куди, татуню?

Зіб'ються нишком собі в куточок,
Глянуть в віконце, заплачуть гірко;
На столі часом хоча б шматочок,
А їх,до того, цілих п'ятірко...
Вони б хотіли побігти в клуню,
Так до розправи взяли татуню.

Зростають дітки-і голі й босі,
Вже не питають, бо зрозуміли,
Чом не приходить матуся й досі,
Нелюдські злидні кругом обсіли,
Опорожнили комору й клуню,
По заробітках женуть татуню.

На дворі люто тріщать морози,
А він працює і дні і ночі;
Краялось серце, замерзли сльози,
Поки не сплющив навіки очі.
Побіжать дітки із хати в клуню:
-На кого кинув ти нас, татуню?